

Pervi vnebohod.

(Italijanska legenda; poslovenila Lujiza Pesjakova.)

Naš Izveličar je bil uže majheno dete pobožen in bogoboječ: pravo jagnje božje. Glava mu je bila večkrat polna mislij o nebesih. Necega dné, ko je na dvorišči pred hižo sedel na kupu strugotin (oblanie) in gledal, kako je njegov rednik, sv. Jožef, sè sekiro tesal veliko bruno, da so svetemu možu kaplje potú padale s čela, obernile so se mu misli hipoma k nebesom. Domoželjnost, neizrecno hrepenenje ga je osvojilo, prerad bi bil gledal zopet nebesa, kjer je bil domá. Hrepenenje je bilo tako močno, da ga je bila sama molitev; sveta Devica je bajè tudi svojo prošnjo priložila in tako mu je bila uslišana želja. Kup strugotin se je izpremenil v lilijo, v katere cvetnej čaši je sedel Jezus, in hitro hitro se je vzdignila k nebesom, kajti steblo je rastlo, rastlo in rastlo s čudovito naglostjo.

Kmalu je bil Jezušček pred nebesi in šel je k vratom, katera mu je sv. Peter radovoljno in blagovoljno odperl. Vstopil je, in dragi nebeški Oče, ki ga je pričakoval, serčno ga sprejme. To je bila rajska sreča in nebeško zamaknenje! —

Za nekaj časa mu reče nebeški Oče: „Idi in ogledi si malo nebesa, katerih si tako hrepenel in katera si zapustil že pred mnogimi leti.“ Jezušček je torej šel in izprehajal se po svojem domu, katerega nepopisna bliščoba in svetlost ga je razveseljevala še mnogo bolj po prebivanji v solznej dolini. Stari Peter, ki je bil povsod znan, spremljeval ga je in mu vse kazal. Prišla sta na lep kraj in sredi lepega kraja je rasel tenko in žalostno samotni terst. „Kako je prišel tenki in preprosti terst v sredo prelepih palmovih dreves, ponosnih cedrov in granatovih jabolk?“ vpraša Jezus. Sv. Peter mu odgovori: „Tenki in preprosti terst ti na zemlji namesto žezla v roko dadé, da te bodo zasramovali.“ Ko sta odhajala, stal je na družem lepem kraju pust germ z jako bodočim ternijem. „Kako je prišel pusti germ z bodočim ternijem v sredo rož, lilij in nageljčkov?“ vpraša rajsko dete. „Iz tega ternija ti bodo pletli na zemlji krono, na čelo ti jo pritisnejo, da ti bode kri v velicih černih kapljah po obliči tekla.“ —

Zdaj se je mило dete razžalostilo in hitro je šlo od bodočega germa. Dospelo je na veliko raván, bilo je tam tesališče in mnogo tesarjev je tako trudoljubívo obdelovalo dve bruni, da so sekire péle in da so terske odletavale in pri tem so se možje gerdo in serdito držali. „Divji in serditi obrazi“, reče Jezušček, „ne pristojé nebesom, in ropot, katerega ti ljudje napravljajo, moti nebeški mir. Kaj delajo tukaj, kjer je treba, da bi se vedno praznovalo?“ „Tesejo in napravljajo križ, na kateri te pripnó na zemlji.“ Rad bi mu bil sv. Peter to zamolčal, ali mu kaj družega povedal, ko bi namreč bilo v nebesih dovoljeno legati se. Jezušček je globoko vzdihoval in bil je prežalosten. Še hitreje nego li poprej je dalje hitel, in prišel je v delarnico, v katerej so delavci pri velicem plamenu s kládívi tolkli na nákovalo, da je zvenélo in da so iskre daleč okrog letele. Jezušček se nij derznil vprašati, kaj je to? A sv. Peter si je mislil: ako uže toliko vé, naj mu bode znano vse, in rekel je: „Tukaj kujejo žreblje, kateri ti prebodo roki in nogi in tukaj skujejo ostro kopje, s katerim ti proderó stran, da ti bode kri in voda iz nje tekla.“ —

Zdaj se je nebeško dete začelo glasno jokati, izprehajati se uže nij hotelo, nego hitro se je vernilo k svojemu Očetu. „Zakaj se jočeš, dragi moj otrok?“ vpraša ga nebeški Oče, ko ga zagleda tužnega. „Oj,“ reče solzen Jezušček, „videl sem terst, s katerim me bodo zasramovali, térnov venec, s katerim me bodo venčali, križ, na kateri me razpnó, žreblje, ki mi je zabijó v roci in nogi, in ostro kopje, s katerim mi stran proderó, da mi bode kri in voda iz nje tekla. Zdaj se uže ne vernem nazaj na zemljo, kjer me čaka toliko velicega terpljenja, ostanem rajši tukaj v nebesih pri tebi, moj Oče!“

Nebeški Oče je majal z glavo. V neskončnej njegovej dobroti mu nij godilo, da mu je sv. Peter dal vse videti in jezil se je na starega moža. A bilo je, kar je bilo, in nebeški Oče je dejal: „Kaj slišim, moj sin, ubogo grešno zemljo bi ti hotel ostaviti brez rešenja, in nebeške bliščobe in svetlosti bi se hotel razveseljovati, da-si je tudi nijsi zaslužil?“ In zajokalo se je dete vnovič, a potem je vzkliknilo: „Ne, tega nečem v svojem usmiljenji, hitro me pošlji zopet nazaj na zemljo, kjer me čaka toliko hudega terpljenja!“ Jedva izgovorivši je sedelo zopet na kupu strugotin na dvorišči tesarja Jožefa in gledalo, kako je sv. mož tesal sè sekiro veliko bruno. Spómnilo se je dete ónih tesarjev, ki so mu napravljali križ in — nasmehnilo se je! —

Vse, kar Bog pošlje, dobro je.

Ako bi imel človek zmirom in povsod ovo krasno prislovico pred očmi, lahko bi prenašal vse nadloge in težave, ki mu je dobri Bog pošilja v ta namén, da bi se človek poboljšal. Tu naj povem le en sam zgled.

Nek pobožen starček pride pozno zvečer do mestnih vrat. Ker so bila vrata že zaperta, in mu je nihče nij hotel odpreti, prenoči lačen in žejen zunaj na polji ter se tolaži: „Tako je božja volja!“ — Imel je pa pri sebi konja in svetiljko (lampo) z gorečo svečo, ki mu je svetila v temnej noči. — Potegnil je pa veter, ugasnil mu je svečo in starček je bil v témi. — Zdajci prideró volkovi, zgrabijo konja, raztergajo ga in požró. — Ubogi starček se je tresel po vsem životu od strahú. In kaj bi se ne? Zunaj na mrazu pod milim nebom na tujem polji, in še celó med volkovi, to nij nobena malenkost! — Težko je čakal dneva ter se vedno tolažil z besedami: „Tako je božja volja!“ —

Ko se dan napravi, vstane ubogi starček, ter se podá v mesto.

Ali kaj vidi! Vse mesto je bilo prazno, vse je bilo zapuščeno in pobito. Četa sovražnikov je po noči v mesto prihrula, ter vse, kar je bilo živega, pobila ali pa saboj v sužnost odpeljala. —

„Vse, kar Bog pošlje, dobro je,“ a ljudje to še le pozneje spoznamo, zato pa tudi óno, kar se nam je dan prej dogodilo težko prenašamo. Ker pa večkrat vidimo, da bi nas bila še večja nesreča lahko zadela, ako bi bili sami odločevali, zato moramo vse, kar se nam dogodi, poterpežljivo prenašati in si misliti, da nam je od Boga poslano.